

Arrest

nr. 114 381 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TINE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtou, afkomstig uit Aghonzada Khail, Aubazak, Mohammad Agha, Logar (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde uw hele leven in voornoemd dorp. Samen met uw vader werkte u als arbeider/schrijnwerker voor mensen in de regio die jullie diensten konden gebruiken. Op een dag, toen u ziek thuis was, werd uw vader nabij Kochi Qala evenwel benaderd door enkele Talibs die hem vroegen u met hen mee op jihad te sturen. Uw vader vermeldde dit niet tegen u tot hij een 5 à 6 dagen later nabij Tor Ghandai opnieuw door de Taliban benaderd werd. Uw vader ging niet op hun vraag in en vertelde hen dat hij er diende over na te denken. Nadien besprak hij dit alles met u en de rest van de familie, waarna ook u aangaf dat u niet bij de

Taliban wilde gaan. Enkele dagen gingen voorbij, tot op een nacht 2 gewapende talibs met een motorbike naar jullie huis kwamen. Ze klopten op de deur, herhaalden hun vraag en beloofden uw vader zelfs financiële steun indien u hen zou vervoegen. Uw vader vertelde hen echter dat jullie niet akkoord gingen en ook u maakte hen uw mening duidelijk. Hierop beslisten ze weg te gaan, al lieten ze zich wel ontvallen dat u dan maar voor de gevolgen in moest staan. Vervolgens bediscussieerden jullie het probleem binnen de familie, waarna er tot het besluit werd gekomen dat u maar beter het land kon verlaten. Met behulp van uw oom langs moederskant, die over het nodige geld beschikt en een smokkelaar kende, verliet u uiteindelijk het land. Na 2 dagen in Jalalabad (Afghanistan) te hebben verbleven, trok u naar Quetta (Pakistan), vanwaar u verder reisde naar Iran en Turkije. Nadien reisde u via Griekenland, Montenegro, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België, alwaar u ongeveer anderhalve maand na uw vertrek, met name op 9 juni 2012, aankwam. Enkele dagen later, op 11 juni 2012, vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw tazkara neer. Na uw aankomst in België liet uw vader u nog weten dat de Taliban met een interval van 10 à 15 dagen ook 2 dreigbrieven op uw naam bij jullie huis had achtergelaten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst dient vermeld te worden dat uw verklaringen enkele ongerijmdheden/ tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen danig ondermijnt. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u de 2 eerste keren dat uw vader door de Taliban benaderd werd niet bij hem was, te meer u aangaf dat hij toen van het werk kwam en u eerder stelde samen met uw vader te werken (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 14; 16). Voorts beweerde u dat de Taliban de 3de keer dat ze uw vader benaderden – met name toen ze 's nachts naar jullie huis kwamen – financiële hulp beloofden (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 15; 16-17); terwijl u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat uw vader de 2de keer een grote som geld werd aangeboden in ruil voor uw zelfmoordaanslag (CGVS Vragenlijst, 15 juni 2012, p. 2; (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 18). Ook stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat de Talibs die naar jullie huis kwamen geen concrete bedreigingen uitten ten aanzien van u of uw familie en dat ze na jullie 3de weigering om mee te werken enkel zeiden dat u voor de gevolgen zou moeten opdraaien (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 15; 17). U liet zich in dit verband zelf ontvallen dat: “Als ze iemand willen doden, dan zouden ze dat gewoon doen en geen deadline geven, zoals binnen 2 of 3 dagen gaan we u doden” (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 17). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u eerder evenwel iets anders verklaard, met name dat de talibs na jullie weigering tot medewerking heel kwaad werden en u zich binnen de 2 dagen moest klaarmaken voor de jihad en u bij hen aanmelden (CGVS Vragenlijst, 15 juni 2012, p. 2; Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 17-18). Hiermee geconfronteerd, gaf u toe dit inderdaad gezegd te hebben, al voegde u er aan toe dat: “Als ze iemand willen doden, dan gaan ze die direct doden. Of tijd geven en dan terugkomen nadien” (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 18), waarmee u uzelf eigenlijk opnieuw tegensprak. Daarenboven dient hier nog aan toegevoegd worden dat van de Taliban inderdaad mag verwacht worden dat, indien ze iemand daadwerkelijk viseren, ze deze persoon meteen uitschakelen. Voorts dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk stelde dat er op regelmatige basis door de Taliban gerekruteerd wordt in uw dorp en de omliggende dorpen (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 15; 18), maar dat u nadien aangaf dat het al zeker 4 of 5 jaar geleden was dat er nog iemand in uw dorp werd meegenomen of verdween (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 19). In dit opzicht kan dan ook de vraag gesteld worden waarom de Taliban, nadat ze jaren niemand in uw dorp rekruteerden, juist u wilden rekruteren. Een afdoende verklaring had u hiervoor niet, noch voor het feit waarom er dan ook geen andere jongeren, zoals de zonen van uw oom, in uw dorp werden lastiggevallen (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 20). Daarnaast is het ook bevreemdend dat u niet wist op welke manier de jongens die eerder in uw dorp en regio verdwenen door de Taliban gerekruteerd werden, noch wat er met hen gebeurd zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 19), te meer het dorp, geconfronteerd met dergelijke rekrutering en verlies aan mensenlevens, toch moet geïnformeerd of geweten hebben naar/over de plaatsen waar hun jongens werden ingezet en over de omstandigheden waarin sommigen van hen om het leven kwamen. Tot slot wist u het Commissariaat-generaal evenmin een begin van informatie te verschaffen over een eventuele reactie van de mensen in uw dorp op dergelijke rekruteringen (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 20). Dat er regelmatig rekruteringen zouden plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse immers weinig aannemelijk te noemen. Uw voorstelling van de feiten en rekruteringstechnieken van de Taliban (cfr. supra) stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt

van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asiolverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op mbt uw beweringen daaromtrent. Gelet op dit alles, en in het bijzonder gezien u uw beweerde rekrutering door de Taliban niet aannemelijk wist te maken, is het dus niet aannemelijk dat er in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat, en kan u dan ook de vluchtelingenstatus niet toegekend worden. De door u neergelegde tazkara verandert op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar het louter uw identiteit en nationaliteit bevestigt, welke in deze beslissing niet betwist worden. Dat de Taliban na uw aankomst in België bovendien nog 2 driebrieven achterliet bij u thuis, wist u evenmin aannemelijk te maken, daar u er niet in slaagde deze brieven op het Commissariaat-generaal neer te leggen (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 9-10; 12). Daarenboven deed u hier ook geen moeite toe en dit ondanks u nog contact had met uw vader nadat hij u eerder van deze gebeurtenissen op de hoogte zou gesteld hebben (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 12). Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het Mohammad Agha, Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 17 december 2010). Bovendien dient in dit opzicht ook opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u nog nooit eerder in Kabul zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 7-8), daar uw dorp slechts een 30-tal kilometer van Kabul verwijderd is, uw vader af en toe naar de stad ging, samenwerkte met uw vader en dus vaak bij hem was, en u weldegelijk bekend leek met de weg naar Kabul (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 4-5; 7-8). Dat u geen Dari spreekt, niet geschoold bent en de middelen ontbeert om te Kabul te overleven (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 22), is op zich niet afdoende, daar het Pashtou uw moedertaal is, u Dari verstaat en werkervaring hebt als arbeider/schrijver (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 3; 14). Dit alles, samen genomen met het feit dat uw oom langs moeders kant – die tevens uw reis naar Europa bekostigde – een bemiddeld persoon is (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, pp. 13; 15; 20-21), u in staat stellen om in Kabul werk te vinden en uw integratie aldaar te bewerkstelligen. Dat u zich te Kabul niet zou kunnen vestigen, daar de Taliban u aldaar ook zou kunnen terugvinden (Gehoorverslag CGVS, 24 mei 2013, p. 22), houdt op zich geen steek, daar uit al het bovenstaande reeds bleek dat uw beweerde problemen met de Taliban niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van uw asioldossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen hervestigen. Wat betreft de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul dient gewezen worden op het feit dat het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening wordt genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient

opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en bijgevolg de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er ook voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er dus ook voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift verschillende stukken toe over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoekers voorstelling van de feiten en meer bepaald van de rekruterings technieken van de taliban in het geheel niet overeenstemt met de algemene informatie in het administratief dossier. Verzoeker betwist dit ook niet. Deze vaststelling ondermijnt op zich reeds ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

De commissaris-generaal heeft bovendien ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de taliban zijn vader drie keer benaderden. De eerste keer droegen ze hem op om zijn oudste zoon naar de jihad te sturen, de tweede keer boden ze hem een grote som geld aan in ruil voor verzoekers zelfmoordaanslag en de derde keer kwamen ze 's nachts en wilden ze verzoeker meenemen (vragenlijst, 2). Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker echter dat de taliban pas de derde keer, toen ze 's nachts naar hun huis kwamen, beloofden om de familie financieel te helpen en hij stelde uitdrukkelijk dat ze de tweede keer geen financiële hulp aanboden (gehoorverslag 15-17). Verder verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban de derde keer heel kwaad werden en zeiden dat verzoeker zich binnen twee dagen moest klaarmaken voor de jihad en zich bij hen moest aanmelden (vragenlijst, 2). Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker echter dat de taliban de derde keer enkel zeiden dat als hij weigerde hij voor de gevolgen zou moeten opdraaien (gehoorverslag 15-17). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het feit dat hij niet precies weet of zijn vader tijdens de eerste of de tweede afspraak hulp werd aangeboden niet betekent dat hij de waarheid niet vertelt. De Raad is echter van mening dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij over de bedreigingen door de taliban eensluidende verklaringen kan afleggen, aangezien dit toch een zeer ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest. Bijgevolg ondermijnt het feit dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielaas.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers van mening dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Er dient immers worden opgemerkt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility*

Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker is voorts een volwassen jongeman, die Pasjtoe spreekt en Dari verstaat en die werkervaring heeft als schrijver. Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Verzoeker stelt dat Afghanistan geen veilig land is, vooral door het vertrek van de NAVO-troepen, en dat volgens de FOD Buitenlandse Zaken het zuiden en het oosten absoluut te vermijden zijn omdat het gevaar er uiterst groot is. Hij toont hiermee echter niet aan dat er in Kabul aanhoudend gevochten wordt en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER